

GS 575 Fyra nra Sjömans och

Kärleks-

Wisor,

Den Första:

Wäst wi äro uti ro, Kommet
Lotsen, &c.

Den Andra:

Du Redeliga Sjöman, som
wägar ditt blod, &c.

Den Tredje:

Goder natt, goder natt aldra-
förestan min &c.

Den Fjerde:

Min Wän i en drömmar hwar-
le natt, &c.

Alla kunna sjunga under sina bekanta
Melodier.

K A S E N, 1810,

Tryckt hos Pehr Ol. Årmar.

Kostar 1 Skilling Bando.

❁ ❁ ❁

Bäst vi dro uti ro, Kommer Lotsen om
bord, Binden fogar sig och vi går of
ra, Vår Kapten säger of lustigt mod
vår kropp låt of skåda hvad Gud han of
består, Önskar den som på Islen har varit.

2. När vår Styrman order får, Som
för of alla går, Han kalla mände of,
Och alla måste lyda, Öfsar rast i gång,
tiden är ej lång, låt of winda men tåget
löper lätt, ic.

3. När vårt tog wisa steg. Några man
bräcker af. Til at abra Wårffsealen lösa,
Vårt Stagsseal hisas up, Men förglöm
då ej vår Fäkt, Låt of winda men tåget
löper lätt, ic.

4. När vårt Segel står i topp, Lustigt
mod uti vår kropp, winda Ankar hurtigt,
är båten rödhwit, Tager Timmerman, och
Sleppet swaja ifrån Land, Gud of ledsage
med sin hand, ic.

5. Et jag ej förglomma kan, Glickorna
som står på strand: Kåller tåvar på snö-
hwita kinder, De önskar och ber, Gud wa-
re med er, Han ledsage of på bbljan
blå, ic.

6. Dersör en och hwar, som på detta
Sleppet varit har, Gud han tänkes of be-
wara, At icke bbljan blå, of upsluka må,
önskar den som på Islen har varit.

7. Nu jag slutar denna wisan kort, Ty
jag binner ej mer skrifwa, Men om jag sagt
sant, är mit namn wäl bekant, Utaf alla
dem som på Islen har varit.

Den Andra:

Du redelige Sjöman som vågar dit blod,
För Konung och Fäbernesland, Vi wänte
med glädje din ankomst så god, Från bru-
sande wåg til vår Strand, Vår färlet är
ren, Som Solenes sten, Min blomstran-
de ungdom förutan all mehn, Jag för dig
upoffrar och är icke sen.

2. Men uslaste lefnad beblanad med pust,
Här är intet annat än qual, At lefwa jag
hafwer slätt ingen mer lust; Men tårar för-
utan alt tal, Skal blifwa mit bröd, Så
länge på sjö, Min färdste färdas och li-
ber stor nöd, Just endast at skaffa mig bröd.

3. Men hwar finnes trohet bland män-
niskor mer, Bland tusend man knapt fin-
ner en, En dagelig spegel för ögon jag ser,
Hur trohet och färdelen ren Blir trampad
uppå; Men huru det går, Tänkt aldrig i
i werlden dig lyckligen går, Du måste med
flammen bestå.

4. Jag ledes wid lifwet, jag längtar at
då Och önskar jag lågo i oraf, Så länge
min färdste färdas på Sjö, Och seglar
på brusande haf; En Anka ej kan Så för-
ja

ja sin man, Som jag förjer wännen, att!
gifwe at han, Låg bloddader uti min famn.

5. Jag är nu uti mina blomstrande år,
Upamnad af swagaste lön, Så länge som
hjertrat och munnen förmar. För dig wil
jag bedja en bön; Låt Glickorna små, osta-
diga gå, Och wänta på den som de alorig
kan få. Til slut så de ogifta gå.

6. Jag äbbas at säga hwad jag icke
hör. Som nedrigt är om mit lön, Man
ofta Gud blitre förspörjer och hör, Hur de
gifwa kärleken lön; Ty Ungdomen nu, De
önsta att Brud; Men dela sin kärlek med
sex eller sju, Det räknas för ingen ting nu.

7. All! ulla trålar föraktet ej den,
Som nöd med sin fattigdom är, Upsöken
bland iordiska trålar en wän, Som gyllen-
de gåfwer frambrar, När Herren tar sitt,
Hwad kastar du ditt; Då är jag förnög-
der med det som är mitt, Och lefwer för
omfonger qwitt.

8. Til slut wil jag bedja at Himmelen
må, Förberma sig öfwer de män, Som wä-
ga mot döden på böljorna blå: Bland dem
har jag också en wän, Gud hjelpe dem så,
Mot frestelsen stå. At wi dem med glädje
en gång skåda må Och muntligt med dem
tala så.

9. Det blåser Nordbost se Flågen på topp
Han visar at vinden är god, Wi måste nu
hitta vårt Ankare opp, Och segla från Lå-
tepan god, Det bästa jag har, Det lemnar
jag

jag qwar, Min tro och min kärlek för dig
jag ej spar, Tills döden slutar min dar.

10. När Ankaret upwindas och skoten ba-
las för Och skeppet det strider från Sand;
Öhr då som en redelig Blicka sig bör, Och
gå ut på denna vår strand, At skåda up-
på De bråderne så, På hwilka jag wandrar
på böljorna blå, Gud låte alt lyckligen gå.

11. Din dyrbara ära bewara med flit,
Låt ingen på hjertrat så rå; Men haf du
til himlen din trofasta lit, Så kan du mot
frestelsen stå; Ty äran består, När all ting
förgår, och tiden bepryder den grönskande
Wär, Tills åldren han gör dig grå hår.

12. Et beder jag dig min utwalbaste wän,
Ordt intet när jag tar afsked, De tårar be-
komma så sára igen, Och göra på resan
mig we; Men om det så är, Du håller mig
får, Så sucka til Herran som hjälpen be-
får, Så räddas wi åter wäl här.

13. Min lycka jag tänker förskå på sig,
Och wäga mitt lif och min bloo, I afsigt
at kunna mig på Ålderdom få, Och lefwa
hos wännen i ro, Jag måste nu fort, bege
mig om bord, Och kasta all ångslan uppå
denna jord, Jag tror dig uppå dina ord.

14. Den endaste glädjen af werlden jag
tar, Som gifwer mig tröst för all sorg, Är
den lilla wännen i Kungelf jag har, Som
intet wil gifwa mig sorg, Jag skal med min
mund, Wilsigna den stund, På hwilket wi
ingick det äta förbund, Gud fäste det red-
ligt i grund.

15. Så

15. Så lef nu förnögd i enslighet din,
Der med jag dig säger adjö! Hörglöm in-
tet mannen och kärestan sin, Som du har
på brusande is, Bed Herren at han, Snart
hjelper mig fram, Och sedan tillbaka til Fä-
dernesland, Gud höre min suckan förfan.

16. Mång tusend god natt til dit sista
sarnål, Min endaste Dotter och Wän. Tro
Herren i högden som hafwer befäl, han hjel-
per hwart det ländet han, Tro icke för mig,
Jag förjer, att nej, Den sorgen jag dra-
ger är endast för dig, Gud hjälper väl lyck-
ligen mig.

Den Tredje:

Goder natt, goder natt aldra Kärestan
min, Min tid är ej längre här at blifwa,
Jag wil nu först dricka Skålen din Och se-
dan på resan mig gifwa, Det smärtar mit
hjerter så innerlig, At jag icke längre får
blifwa hos dig, Aldrahjerteliga Kärestan
min, Aldradjeligaste dötter så fin.

2. Så wil jag då tala et endaste ord,
Med den som jag älskar för alla; Ty nu
är snart tiden at resa här från Och sedan
mit löfte betala. Jag råder dig min hand
och du mig din igen, Gud wet huru snart
vi träffas härnäst, Aldrahjerteliga Kärestan
min, Aldradjeligaste dötter så fin.

3. Tiden han kommer och tiden han går,
Och all ting sig månde förändra: När som
man

man bäst tänker at tryggelig bo, Då må-
ste man inatligen wandra, Jag skrifwer dig
til Mit hwar jag wil, Swara: de skal ju
ske på den önskade dagen, Aldrahjerteliga-
ste Kärestan min, Aldra dejliligaste dötter så fin.

4. Så wil jag då önska af hjerta och fin,
At resan må lyckelig blifwa, At jag måtte
komma med glädje igen och finna mina wän-
ner i lifwe; Men wi skola skrifwa våra
bref i den boud, Öfwer berg, Öfwer dalar,
så långt uti nord, Aldrahjerteliga Käre-
stan min, Aldradjeligaste dötter så fin.

5. Hvem kan segla utan wind, och hvem
kan jagga utan hundar, Hvem kan lasta
sina ankar på et djup Der man ingen botn
kan grunda; Men wi wilja lägga våra
dror öfwer bords, Och så wi icke segla, så
måste wi ro, Aldrahjerteliga Kärestan min,
Aldradjeligaste dötter så fin.

6. Så wiljom wi nu dricka hela laget
omkring, Och göra våra wänner til godo,
den som ej wil dricka Skålena min, Han äls-
kar ej eller våra flickor. Skålen skal dric-
kas til broderen din, Sen får den iståndas
til Kärestan min, Aldrahjerteliga Kärestan
min, Aldradjeligaste dötter så fin.

7. Jag, dig wil jag önska så mången god
natt, Så många och nöjsamma stunder,
Som himmelen är med stjernor besatt Och
sandkorn på alla hafwets grunder. I alla
mina dagar så har jag det hört, at kär-
lek både nöje och ångstan medför, Aldrahjer-
teligaste Kärestan min, Aldradjeligaste dötter
så fin.

Den

Den Sjerde:

Min Wån jag drömmar hwarie natt, Om
dig så at jag blir helt matt, Jag somnar in
helt godt och sött :: Och vaknar för dig
skull helt trött.

2. Jag war så nöjdet då jag sås, Att in-
gen uti Kungens Hof, Kunde wana som jag
war förnagd :: Min glädje war en Guda
frögd.

3. Jag tänkte at jag hårtat ut, Och at
det redan varit slut, De ären som jag les-
wat har :: Att wänta på den kårast war.

4. Straxt öpnades för mig en dö, Min
Brudgum stod der innan för, Han kom leds-
sagade straxt mig :: Under en himmel jem-
te sig.

5. Der wi står i vår Brude. stånd, Hörde
de jag kläng af många ljud, Af Häbod och
Glostrawår :: Fioler och Glawer.

6. När wi stod mid vår Brude. stol, Hörde
jag Prästen säre ord, Abrahams, Isaks Ja-
cobs Gud :: Wälsigne både Brudgum Brud.

7. När han således bundit hop, Hörde jag
många frögd-rop, Lycka sådes af en och
hwar :: Se alltid detta Brude. par.

8. När det på natten lidit så, Att hwar
en skull till hwilo gå, Då tänkte jag at nu
är tid :: Att följa min Brudamme blit.

9. Men när jag skulle samna om, Min
öfstatbara egendom, Då tog jag misse om
min wån :: Ty tiden war ej kommen än.

